

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 1136/2006 ⁽¹⁾ w zakresie, w którym nakłada ono cło antydumpingowe na mechanizmy dźwigniowe produkowane przez skarżącą przekraczające kwotę należności celnych, która byłaby wymagalna, gdyby nie zostało przeprowadzone kwestionowane dostosowanie ceny eksportowej
- obciążenie Rady kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania w pierwszej instancji

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi, że w zaskarżonym wyroku nie nadano właściwego skutku prawnego pojęciu wartości normalnej zdefiniowanemu w art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 384/96 ⁽²⁾ w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej w zmienionym brzmieniu. W związku z tym w zaskarżonym wyroku błędnie wyciągnięto wniosek, że określona zgodnie z tym przepisem analogiczna wartość normalna odpowiada momentowi, w którym sporne produkty opuszczają linię produkcyjną w Chinach, chociaż w wyroku tym stwierdzono, że koszty ogólne i administracyjne (SG&A) zarówno w przypadku sprzedaży wewnętrznej, jak również w przypadku sprzedaży eksportowej nie są ponoszone przez przedsiębiorstwa w Chinach, lecz przez przedsiębiorstwa powiązane mające siedzibę w kraju z gospodarką rynkową, a mianowicie w Hong Kongu. Ten nieprawidłowy wniosek prowadzi do tego, że zaskarżony wyrok narusza art. 2 ust. 10 rozporządzenia Rady (EWG) nr 384/96 w zmienionym brzmieniu poprzez utrzymanie dostosowania ceny eksportowej przyjętego przez Radę i Komisję, polegającego na odjęciu kosztów SG&A i zysków przedsiębiorstw powiązanych w Hong Kongu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1136/2006 z dnia 24 lipca 2006 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz mechanizmów dźwigniowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 205, s. 1)

⁽²⁾ Dz.U. L 56, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 10 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-512/09)

(2010/C 37/31)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: Iro Dimitriou i A. Margelis)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Grecka uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 26 ust. 1 dyrektywy 2006/66/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i akumulatorów oraz uchylającej dyrektywę 91/157/EWG, nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do tej dyrektywy bądź w każdym razie nie powiadamiając o nich Komisji.

- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2006/66/WE do prawa krajowego upłynął w dniu 26 września 2008 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 266 z 26.9.2006, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 11 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-513/09)

(2010/C 37/32)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Peere i A. Marghelis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2006/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i akumulatorów oraz uchylającej dyrektywę 91/157/EWG ⁽¹⁾, a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o ich przyjęciu, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

tytułu prowadzenia działalności przy pomocy ubezpieczenia zgodnie z prawem portugalskim;

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy 2006/66/WE upłynął w dniu 26 września 2008 r. Tymczasem na dzień wniesienia niniejszej skargi strona pozwana nie przyjęła jeszcze wszystkich środków niezbędnych do dokonania transpozycji dyrektywy, a w każdym razie nie powiadomiła Komisji o ich przyjęciu.

— nakładając na biura nieruchomości z innych państw członkowskich obowiązek posiadania dodatkowego kapitału własnego, zgodnie z przepisami prawa portugalskiego oraz

— poddając biura nieruchomości oraz pośredników w obrocie nieruchomościami z innych państw członkowskich pełnej kontroli dyscyplinarnej sprawowanej przez InCI, I.P.;

(¹) Dz.U. L 266, s. 1.

— Stwierdzenie, że Republika Portugalska uchybiła również zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 49 TFUE i 56 TFUE, nakładając na biura nieruchomości wymóg prowadzenia wyłącznie tej działalności, z wyjątkiem zarządzania nieruchomościami na cudzy rachunek, a na pośredników w obrocie nieruchomościami — wymóg wykonywania wyłącznie działalności pośrednictwa w obrocie nieruchomościami.

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 11 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-518/09)

(2010/C 37/33)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: I.V. Rogaliki i P. Guerra e Andrade, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy art. 56 TFUE:

— nie wprowadzając w swoim prawie rozróżnienia między prowadzeniem przedsiębiorstwa a czasowym świadczeniem usług w odniesieniu do działalności z zakresu gospodarowania nieruchomościami prowadzonej przez biura nieruchomości oraz pośredników w obrocie nieruchomościami;

— nakładając na biura nieruchomości oraz pośredników w obrocie nieruchomościami z innych państw członkowskich obowiązek pełnej rejestracji w Instituto da Construção e do Imobiliário (instytucie budownictwa i nieruchomości, zwanym dalej „InCI, I.P.”) w celu czasowego świadczenia usług;

— nakładając na biura nieruchomości oraz pośredników w obrocie nieruchomościami z innych państw członkowskich obowiązek zagwarantowania odpowiedzialności z

Zarzuty i główne argumenty

Portugalski system dotyczący biur nieruchomości i pośredników w obrocie nieruchomościami zawiera liczne ograniczenia swobody świadczenia usług.

Działalność biur nieruchomości i pośredników w obrocie nieruchomościami prowadzona przez podmioty mające siedzibę lub faktyczne miejsce zamieszkania w innych państwach członkowskich podlega prawu portugalskiemu, jeżeli dotyczy ona nieruchomości położonych w Portugalii.

Prawo portugalskie stawia siedem wymogów dotyczących prowadzenia biura nieruchomości i cztery wymogi dotyczące wykonywania działalności pośrednika w obrocie nieruchomościami.

Wymogi dotyczące zakresu podmiotowego licencji są surowe.

Wymóg dotyczący kwalifikacji zawodowych również jest surowy.

Portugalskie unormowania z dziedziny prowadzenia biur nieruchomości i pośrednictwa w obrocie nieruchomościami wprowadzają zmianę tradycyjnych cech działalności pośrednictwa. Zamiast działalności pośrednictwa mamy do czynienia z działalnością agencji.

Wymóg, by umowa ubezpieczenia odpowiedzialności zawodowej została zawarta zgodnie z portugalskim prawem stanowi nieuzasadnione ograniczenie.